

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ στὸ χέρι.

Ἦδη τριακοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεῖομεν στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Ἀπρίλη πέμπτη καὶ εἰκοστή
κί' οὐδετερότης ἀγαστή.

Ἔτος χίλια καὶ ἐνιακόσα δεκαπέντε δοξαμένο,
ποῦ μὲ μάντις εὐοιώνους ἀγαθὰ καὶ ἐγὼ προσμένω.

Ποῦντος χίλια τρακόσα τριάντα,
τοῦ πολέμου σπουδαῖα συμβάντα.

Τὸ ζευγάρι τῶν τρελλῶν
καὶ χορὸς ἐκ Νεφελῶν.

Α'.

Π. — Πῶς δὲν μιᾶς καθόλου;

Φ. — Εἴρω νὰ σιωπῶ.

Ἀλλὰ γιατί με βλέπεις;

Π. — Σὲ βολιδосκοπῶ.

Φ. — Γιὰ τὴν Ἀντάντ με πέρνεις καὶ βολιδосκοπεῖς;

Π. — Θέλω νὰ καταλάβω τί σκέπτεσαι νὰ πῆς.

Φ. — Σ' ἐμᾶς τοὺς φλυαροῦντας
πολλὰ περὶ πολλῶν
κύτταξε προχωροῦντας
χοροὺς ἐκ Νεφελῶν.

Ἵστας φοβερὰς θυέλλας
τοῦ φοβεροῦ πολέμου
ἄκου πυκνὰς Νεφέλας
πῶς φάλλουν, ἀδελφέ μου.

Π. — Ἀλήθεια λές ... χορὸς
ἀπὸ Νεφέλας φθάνει,
καὶ τὸν Ἀριστοφάνη
θυμοῦμαι ζωηρῶς.

Φ. —

Φωνὴ μέσ' ἀπὸ νέφη
ἐκπέμπεται, κενέφη,
σὲ κόσμους συννεφώδεις,
φωνὴ μυστηριώδης.

Μέσα σὲ ταραχὴν
καὶ τόσην ἰαχὴν
μαχῶν φονικωτάτων
ἤχους γλυκεῖς ἁσμάτων
ἀκούω διαφόρους
τὰ μάλα παρηγόρους.

Τριγύρω μας τυφῶν,
καὶ ἀπὸ χοροὺς νεφῶν
ἱστάζουν βροχῆς ψυχάλαις
σὲ φλογεραῖς καυκάλαις.

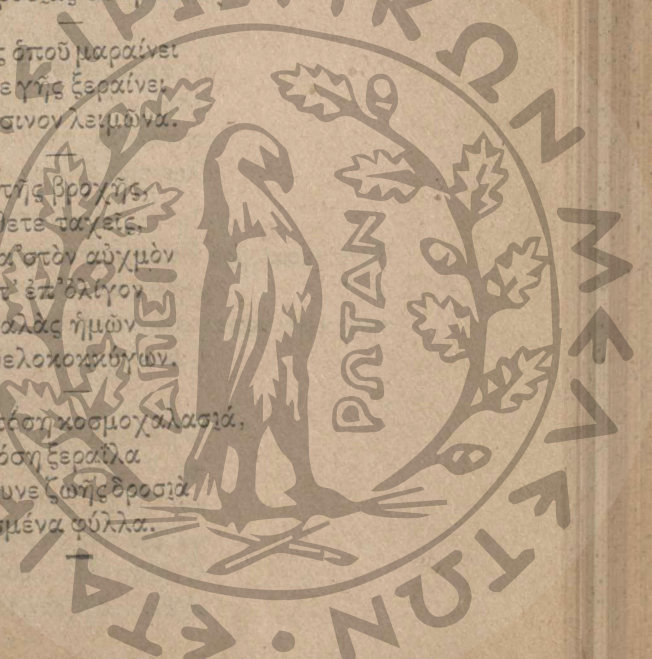
Αὐχμὸς, παντοῦ στὴν κτίσιν
καὶ Ἀνατολὴν καὶ Δύσιν
χωρὶς δροσιᾶς σταγόνα.

Αὐχμὸς ὅπου μαραίνει
καὶ κάθε γῆς ξεραίνει
τὸν πράσινον λειμῶνα.

Κυρίαὶ τῆς βροχῆς,
προσέλθετε τάχα,
καὶ μέσα στὸν αὐχμὸν
δροσίσατ' ἐπ' ἄλγινον
τὰς κεφαλὰς ἡμῶν
τῶν νεφελοκοιχίδων.

Π. —

Ἵστὴν τόση κοσμοχάλας,
Ἵστὴν τόση ξεραῖλα
ἅς πάρουνε ζωὴ δροσίαν
κιτρινωμένα φύλλα.

Περιχαρής σὰς τραγουδῶ...
ἐλάτῃ γρήγορα κι' ἐδῶ,
ποῦ τὰ μῦθ' ἀλὲ γανόνονται.

Καὶ σκέψεις νεφελοειδεῖς
μέσα σὲ πείρας καὶ σπουδῆς
κρανία συμπυκνώνονται.

Νεφελῶν χορὸς ψάλλει λιγερός.

Β.

Ἄτμων παντοίων θρέμματα,
ποῦ τώρα μόνον μ' αἵματα
δρυσίζομεν τὴν κτίσιν.

Καὶ μέσα' στῶν Ρωμηῶν τὴν γῆν,
ναμάτων ἱερῶν πηγὴν,
ἄς φέρωμεν τὴν πτῆσιν.

Ἐμπρός, Νεφέλαι τῆς βροχῆς, καὶ μᾶς σκιάζει τώρα
ἄλλων νεφῶν πληθώρα,
ὅπου τὰ γέννησαν καπνοὶ κατὰ μαυροὶ μαχῶν
καὶ σιδηρόφρακτος Θεὸς ἀγρίων ἰαχῶν.

Ἄρης παράποτε βαρὺς
μᾶς ἐσπρωξ' ἐδῶ πέρα
στὸν ἥσυχον αἰθέρα.

Καὶ φέρομεν περιχαρεῖς
τὴν πτῆσιν τὴν γοργὴν
πρὸς οὐδετέραν γῆν.

Ψυχάλαις ἄς σκορπίσωμεν,
κι' ἄς βολιδοσκοπήσωμεν
παντοίους ἐγκεφάλους,
μικροὺς τε καὶ μεγάλους.

Κι' ἀκούσωμεν συζητητὰς
ὄντως νεφελογεῖτοντας,
ποῦ κάνουν σκέψεις κατ' αὐτὰς
δλων τῶν ἄλλων κρείττοντας.

Τι γίνεσαι, βρὲ Φασουλῆ; τί κάνεις, Περικλέτος;
μηδεὶς ἀμφιβαλέτω
πῶς καὶ νεφελοειδὲς κι' αἰθέριον θὰ βγάλῃ
ἢ σκέψῃς ἢ μεγάλῃ.

Ἐμάθαμε, βρὲ Φασουλῆ,
πῶς διελύθη κι' ἡ Βουλῆ,
καὶ νῦν διαλυθήτωσαν
καὶ διασκορπισθήτωσαν
οἱ πρῶην Βουλευταὶ
κι' ὅλ' οἱ συζητηταί.

Φασ.—

Εἴμαστε καὶ τώρα πάλι
σὲ μὴν ἄκρ' ἀπελπισιά...
'στὸ ζεστό μας τὸ κεφάλι
σεῖς σταλάξετε δροσιά.

Ὑψωμένον' στοὺς αἰθέρας
τόσα συλλογίζεται,
καὶ μὲ σκέψεις οὐδετέρας
ὄλο καὶ φλογίζεται.

Καίει καίει τὸ καῦμένο,
καίει τὸ μπουμπουνισμένο,
κι' εἶναι βᾶτος καιομένη
καὶ μὴ καταφλεγόμενη.

Γι' αὐτὸ πρὸ πάντων σήμερα γυρεύοι' ἐξασφάλισαι.
γι' αὐτὸ φωνάζουνε πολλοί,
κι' ἂν διελύθη κι' ἡ Βουλῆ,
θαρρῶ καὶ κάμποσα μῦθ' αὖτις εἶναι σὲ διάλυσαι.

Σκέψεις παραγνωρίζονται
καὶ σχέδια σοφῶν,
ὅπου μετεωρίζονται
ἐπάνω τῶν νεφῶν.

Κι' ἀφοῦ τῆς νέαις ἐκλογαῖς τὸν Μᾶν τῆς ὥρισαι
κᾶπως θαρρῶ τὰ πράγματα πῶς τὰ ξεκαθαρίσαι,
κι' ἐπαυσαν τὰ μαλλώματα
κι' ἤλθαμε' στὰ καλά μας,
καὶ τώρα νεφελώματα
δὲν εἶναι' στὰ μῦθ' αὖτις.

Κι' ἂν σκούζουν κάμποσοι φρελλοὶ
γιὰ τούτοις χαιρέκῳ,
ἐμεῖς' χαρήκαμε πολὺ
κι' ὁ Τριανταφυλλάκος.

Ἐκεῖνος μέσα σὲ πολλὰ περίεργα συμβάντα
εἰργάσθη μ' ἐπιμέλειαν,
κι' ἐκεῖνος' στὴν ἐντέλειαν
ἐτοίμασε τὰ πάντα.

Τώρα μὲ τὴν διάλυσιν ἐκείνην τῆς Βουλῆς
τὰ νέφη διελύθησαν ἐκάστης κεφαλῆς.
Τώρα μὲ τὴν διάλυσιν καὶ σεῖς διαλυθῆτε
καὶ διασκορπισθῆτε,
κι' ἀφήσετέ μας γαλανὸν
κι' ἀνέφελον τὸν οὐρανόν.

Τώρα ποῦ τὸ Κατάστημα τοῦ λόγου διελύθη
κᾶπως ἀνεκουφίσθησαν τάνησυχοντα πλήθη.
Κι' ὥς' στῆς τριανταμῖα
τοῦ νέου χρυσομάλλῃ
δὲν θάνατι τρικυμία
σὲ καθενὸς κεφάλι.

Δὲν θάχωμ' ἔως τότε
τῶν κεφαλῶν σεισμούς,
καὶ τόσοι πατριῶται
θάχουν παροξυσμούς
γιὰ τοὺς συνδυασμούς.

Ἦτε' στὴν κάλην τώρα,
παιδρὰ μου δαφνηφόρα.

Γιὰ τούτους θὰ κυττάξετε τοὺς πάντας καταπλήκτους,
καὶ θὰ ῥωτοῦνε κι' ἐκλογεῖς:
τάχα θὰ κάνουν ἀμιγεῖς;
θὰ κάνουν ἀναμίκτους;

Θ' ἀφήσωμεν ἐπὶ καιρὸν
τοῦλάχιστον πρὸς τὸ παρὸν
ξένας συνεννοήσεις
καὶ βολιδοσκοπήσεις.

Ψηφοθηροῦντες κι' εὐπραγεῖς
σ' ὅλα θὰ σωπήσωμεν,
καὶ μοναχὰ τοὺς ἐκλογεῖς
θὰ βολιδοσκοπήσωμεν.

Καὶ σὲ κρατῶν ἀνατροπὰς
καὶ σὲ σκοποὺς κυφίλους
ἐμεῖς θὰ δεῖξωμεν ροπὰς
πρὸς τοὺς ὑποψηφίους.

Δὲν θὰ μᾶς σκιάξῃ γεγονός,
μήτε τοὺς κύκλους κανενὸς
κι' ἐμεῖς δὲν θὰ ταράξωμεν.

Καὶ τῷ Μαίῳ τῷ μηνὶ
ἐν οὐδετέρ' ἀναμονῇ
'στὰς ἐκλογὰς θ' ἀράξωμεν.

Κι' ἐγὼ μεγαλυνάρια
θὰ φάλω σὲ σωτήρας,
τὰ νέα βιβλία
βαστάζων ἀνὰ χεῖρας.

Γλέντια θὰ κάνωμε πολλά,
κι' ὅλοι θὰ προσπαθᾶσωμε
ἀνορθωταὶ νὰ γένωμε.

Με δύο λόγια στρογγυλὰ
'στ' αὐγὰ μας θὰ καθίσωμε
καὶ δὲν θὰ μπαινοβγαίνωμε.

Κι' ὁ Περικλέτος ὁμιλῶν
εἰς τοὺς χοροὺς τῶν Νεφελῶν.

Περ.—

Κάθε πυκνὴ Νεφέλη
τώρα διαλυθῆτω,
φῶς νέον ἀνατέλλει,
φῶς νέον γεννηθήτω.

Σὲ τοῦτο τὸν καιρὸ
γιὰ κάλην λαχταρῶ,
καὶ μ' ἐκλογαῖς καινοβρίαις
ἔχω μεγάλαις φούραις.

Ἄς γιὰ τρεῦτον πληγαῖς
μὲ νέαις ἐκλογαῖς...
μὰ πόσο τῆς λαχτάρισα.

Με τοῦτο τὸ μαντάτο
ἔπεσ' ἀμέσως κάτω
κι' ἀπὸ χαρὰ σπαρτάρια.

Κι' ἂν βγοῦνε κι' οἱ Φρατέλοι
καθόλου δὲν μᾶς μέλει.
Κι' ἂν βγοῦνε κι' οἱ Ρωμοῦνοι δὲν δίνω μιὰ πεντάρα
καὶ δὲν ἀνησυχῶ,
μόνο γιὰ τὴν ἀντάρα
τῆς κάλπης ξεψυχῶ.

Ἐπάνω μας ἀπλόνεται χρυσὴ φωτονεφέλη
κι' ὅλο προετοιμάζονται γιὰ νᾶβγουν κι' οἱ Φρατέλοι,
μὰ φαίνεται πῶς ἔφαγαν στήν Ἀφρικὴ σπαλιόρα,
καὶ μ' ἓνα πάθος περισσὸν
φωνάζουν στήν διαπασῶν:
ἀντίο Λεονώρα.

Κι' ὁ Σαλάντρα κι' ὁ Σονίνο
ἂν γυρεύουνε Τρεντίνο,
Μικρασία καὶ Τριέστι.

Κι' ἂν ἐβγοῦνε κι' οἱ Ρουμάνοι,
τίποτα γιὰ μᾶς δὲν κάνει
μήτε κρύο, μήτε ζέστη.

Ἐμεῖς ξένοιαστοὶ γελοῦμε
σ' ἓνα χαλασμὸ φρενήρη,
καὶ καθόλου δὲν χαλοῦμε
τῶν καλπῶν τὸ πανηγύρι.

Τὸ Σύνταγμα μὲ φόρα
σὲ κάλπαις σπρώχνει τώρα
λαὸν νομοταγῇ.

Κι' ἐμεῖς χωρὶς νὰ σκάνωμε
ἴμποροῦμε κι' ἐκλογή
καὶ πόλεμο νὰ κάνωμε.

Κι' ἂν μέσα στὸν φρικώδη τῆς πλάσεως ἀγῶνα
φρονίμους οὐδετέρους ἐδῶ κι' ἐκεῖ μᾶς λένε,
μὰ δυνατὸν ποιῆσαι μετὰ σπουδῆς καὶ τῆνα,
μὰ δυνατὸν καὶ τᾶλλο ποσὼς μὴν ἀφιέναι.

Ἐξαίφνης ἀπὸ πέρα
φωνάζει μιὰ Μητέρα.

Ὡ παιδιὰ μου σκορπισμένα
κι' ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ διωγμένα,
μέσ' ἀπὸ νικῶν δαφνῶνα
ἴμπρὸς στῆς κάλπης τὸν ἀγῶνα
εὐελπὶς σὰς προσκαλῶ
γιὰ μεγάλο σας καλὸ.

Ὡ παιδιὰ, παραχαρῆτε,
καὶ γενναίως προχωρεῖτε
ἴμπρὸς στῆς κάλπης τὴν ὁπλή.

Ἐν τῷ μέσῳ τῶν κλυδώνων
ἀπὸ τούτῃ βγαίνει μόνον
μπαλωμένη προκοπή.

Ἀφήστε τὸν Φρατέλο...
τὸ πρόσωπόν σας θέλω
νὰ μένη χαρωπόν.

Ἐμπρός... καὶ τώρα πάλιν
σὰς ὁδηγῶ στήν πάλιν
ἐκείνην τῶν καλπῶν.

Κάλλιο, παιδιὰ, στὴ χώρα
μιᾶς μέρας ἐκλογῇ,
παρὰ δὴδ μῆνες τώρα
σκέφισ καὶ συλλογῇ.

Ψάλετε μὲ τὴν μαννοῦλα:
ροδοδάκτυλος αὐγοῦλα,
ἔβγα φῶτισε τὴν γῆν.

Δρόσιζε τὰ χορταράκια,
γιάτρεψε πολλῶν μεράκια
μὲ τὴν νέαν ἐκλογῇ.

Ὁ Φασουλῆς καὶ πάλιν
μὲ μιὰ φωνὴ μεγάλη.

Φασ. — Μὴ σκιαζετε, Νεφέλαι, τὰς κλεινὰς ἱστοτεφάνους
κι' ἄς ἴδοῦμε τί θὰ γίνη μὲ Φρατέλους καὶ Ρουμάνους,
κι' ἂν ἀλήθεια τέλος πάντων ἀπεφάσισαν κι' ἐκεῖνοι
νᾶβγουνε μαζὶ καὶ χωρὶς τοῦ πολέμου τὸ καμίνι.

Σύρτε, φύγετ' ἐπὶ τέλους,
καὶ σὲ κλύδωνας καὶ σάλους
ν' ἀνυμνοῦμεν ἀνεφέλους
τῶν τρανῶν τοὺς ἐγκεφάλους.

Φύγετε μακράν... ἐλπίζω καὶ δὲν νεφελοδατῶ
μὲ πτερὰ νεφελοδάτη,
μὰ κατὰμματα κυττῶ
ἓνα Ρήγα Στρατηλάτη.

Ἀκονίζει τὸ σπαθὶ τοῦ στοῦ λαοῦ τοῦ τὴν καρδιά,
κι' ὅταν τοῦτος ξεσπαθῶσῃ τότε τὸ σπαθὶ θὰ πάρω,
κι' ἂν ἴμποροῦσα νᾶχα μιὰ δωδεκάδ' ἀπὸ παιδιὰ,
θάκανα τὸν Κωνσταντῖνο τὸν Ἀνδρέατο κουμπάρο.

Καὶ καμπόσαις ποταμίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις

Κηλεπίδεςμοι σπουδαῖοι τοῦ γιαιτροῦ τοῦ Προμπονά,
ὅπου θαύματα σκαρὸνουν καὶ μεγάλα καὶ τρανά.
Κάθε κήλης θεραπείαν ἐκεῖ πέρα θὰ τὴν ἔρῃς...
αὐξὼν πέντε, συμπολιταί, δρόμος Πειραιῶς εὐρύς.